

בזכות נשים צדיקות

זמני כניסה ויציאת השבת
לפי אופק נתיבות:
הדלקת נרות: 18:52*
צאת השבת: 19:59
רבינו תם: 20:34
שבת שלום ועבורך!!!

* 30 דק' קודם השקיעה

פנינה לנשמה

בשכר הצניעות זוכים לבנים צדיקים

מגדל פיזה הוא מגדל רב קומות שנבנה ע"י אומן מיוחד. הייתה בו בעיה מזערית, סטייה קלה של כמה סנטימטרים ביסודות. כתוצאה מכך הבנין כולו נוטה על צידו, ומשנה לשנה הנטייה הולכת וגוברת, עד כדי כך שבעשורים האחרונים כבר לא מתירים לאנשים להיכנס לבנין מתוך חשש לנפילתו.

מגדל פיזה הוא דוגמא מוחשית לחשיבותם של היסודות. ככל שהיסודות עמוקים יותר, ניתן לבנות עליהם בנין בעל קומות רבות יותר.

מספרים על אדם שבנה בנין בן שתי קומות. הוא הזמין מומחים, שיעצו לו כיצד לעשות את היסודות, כך שיתאימו לשתי קומות. לאחר תקופה של מספר שנים, החלו לבנות באזור שלו בניינים גבוהים יותר, בני שבע, שמונה ותשע קומות, והוא רצה להוסיף גם הוא קומות נוספות לבנין שלו, ולהשכיר אותן לאחרים. כאשר הזמין את המומחים, הם אמרו לו: אם אתה רוצה לבנות בנין כ"כ גבוה, עליך להרוס אותו ולבנות את היסודות מחדש. גם אם תרצה להוסיף רק עוד קומה אחת, עליך להרוס את הבנין. ומדוע? כי היסודות אינם מספיק חזקים כדי לשאת עליהם קומות רבות. הם מתאימים לשתי קומות בלבד. כך גם בנות ישראל: ככל שהן שמורות וטמונות עמוק יותר, ככל שצניעותן רבה יותר, אפשר "לבנות" עליהן קומות רבות יותר, להוציא מהן ילדים צדיקים יותר. (שערים בצניעות)

התחזקתי ונשאתי...

נשמה חדשה

יש לי שני ילדים שירדו מהדרך - עם אחד מהילדים עברנו אתגרים עצומים! עוגמת נפש וריצות בלי סוף!!!

החלטתי לישועתם לצרף 40 נשים לקו ולקבל מספר קבלות. אחת מהקבלות הייתה להחליף גרביים שגרבותי לגרביונים שחורים 100 דנייר. בהתחלה זה נראה לי בלתי אפשרי ולאחר כמה שבועות הבנתי עד כמה הגרביונים נוחים.

כשהתחלתי עם הקבלה חלה ירידה במצב אחד הילדים עוד יותר אבל לא התייאשתי. המשכתי עם הקבלות במאמצים גדולים וזירזתי את הנשים להמשיך לשמוע לקו הצניעות לישועתו ולא העיקר 40 נשים רשומות העיקר לפקח שהן יום יום מאזינות! הזכרתי להן יום יום להאזין לקו!

והלא יאומן קרה!!! הילד שהיה במוסד חילוני שבעבר הצהיר שהוא לא מאמין בבורא עולם - פתאום החליט שהוא חוזר בתשובה שלימה! זרק את כל הבגדים שלו והתחיל ללכת רק עם שחור לבן. זרק את האיפון שלו והתרחק מכל החברה שהיה בה ועבר בס"ד למוסד חרדי!!! כשראיתי את רב בית הכנסת הוא אמר על הבן "כאילו הוציאו לו את הנשמה והכניסו נשמה חדשה!" הכל בזכות הקבלות של 40 נשים צדיקות! אין עוד מלבדו! (קו הצניעות)

פינת ההלכה

בושם

- נפסק בשולחן ערוך אבן העזר (סימן כ"א סעיף א) "ולא יריח בבשמים שעליה". ולכן צריך זהירות יתרה לא להתבשם לפני שיוצאין לרחוב, הענין הזה הוא חמור במיוחד כי זה יכול להכשיל מאוד ח"ו, כי נגד ריח אין במה להעזר שלא ירגיש הריח.
- מובא בספר "חלקת יהושע" שכשם שבקדושה הנשמה נהנית מריח טוב, כמו שאמרו חז"ל איזהו דבר שהנשמה נהנית ממנו זה הריח, כך ח"ו פוגמים בנשמה בריח של איסור.
- היצר הרע מנסה להכנס מהדלת האחורית עם כל מיני היתרים, שזה רק נגד זיעה וכדו', וכך מגיעים אט אט להכשלת הרבים, ה' יצילנו. ואם אכן צריכים להשתמש באיזה דבר עם ריח נגד זיעה, יש לבדקו היטב אם לא נשאר ריח נודף לאחר השימוש.

סיפור לשבת

תה נותרו שלמות, הגיעו בשלום ליעדן. בשמונים אחוז אתה מוצלח, הבעיה בעשרים אחוז האחרונים. אפשר להתמודד עם זה! - אמר המלמד, ועודד את רוחו...

למחרת, שב אליו המלמד וביקש לשוחח עמו. הוא הוציא מחיקו רצועת עור קטנה, והגיש אותה לתלמיד. 'זו מתנה עבורך, כדי שתשמש לך כתזכורת. הסכת ושמע, בכל פעם שתרגיש שאתה 'לא יוצלח', תמתח את הגומי עד שיצולף בבשרך, ויזכיר לך שיש לך גם הצלחות בחיים, ואתה יכול להמשיך קדימה.

ואז, גם כשאתה לומד גמרא ומתקשה בהבנת התירוקן, טרם פושה הייאוש בעצמותיך, משוך ברצועת הגומי ושנן לעצמך, כי את קושיית הגמרא כבר הבנת, אז יש לך גם הישגים. גם כשאתה מנסה לסדר משהו ומסתבך, משוך ברצועת הגומי, וההצלפה תזכיר לך שבכל זאת משהו אתה יכול. וכן, גם אם הכנת כוס תה והיא נשפכה רגע לפני שהגשת, תמשוך ברצועת הגומי ותיזכר שהצלחת להכינה. אז אתה לא כזה כישלון, יש לך גם הצלחות!

בדמעות, סיכם אותו תלמיד חכם: 'לא תאמין, כבר ביום הראשון היתה ידי אדומה מהצלפות הגומי. אדומה. מצאתי לעצמי כל הישג קטן, והצלפתי ברצועה. וכך, צעד אחר צעד, זה נתן לי כח להילחם בייאוש, והתחלתי להתקדם...

ברבות הימים, הוסיף, 'אבדה לי הרצועה הזו, שהיתה יקרה כל כך לליבי, כי הבנתי שבזכותה עשיתי צעדים ראשונים של הצלחה בחיים. גדלתי ונהייתי לאיש, בסיעתא דשמיא עלייתי והתעליתי במעלות התורה. ביום בו קיבלתי משרה תורנית נחשבת - הלכתי לרצען וביקשתי ממנו שיכין לי רצועת עור כזו, נטולת שעון, אותה אני מקפיד לענוד על ידי, כדי לזכור:

כן, הכל אפשרי, צריך רק להחליט להילחם. הכי קל זה להרים ידיים, כמה מפתה להתייאש. להגיד שאי אפשר, אני לא בנוי לזה, המצב לא מאפשר, ועוד תירוצים. זה מנחם לרגע, אבל לא מאפשר להתקדם. הרבה יותר כדאי להחליט להילחם. לראות הצלחות קטנות, להיתלות בהן, להצליף בעצמך ללא רחם. להיות נכון להתאמץ, להקריב, להיות נחוש, לא לוותר. בסופו של דבר - לכל יהודי יש כוחות נפש עצומים, אפשר להתגבר על כל קושי ולנצח!

של הילד, 'והלא זהו סוד ידוע, לא נותנים לי תפקיד שאינני מסוגל לעשות. כוס תה אחת צריכה רחמי שמים מרובים כדי להגיע ליעדה, עשר כוסות על אחת כמה וכמה'...

והמלמד בשלו, מתעקש. 'עשר כוסות תה בבקשה. כן, דווקא אתה. הגש אותן לשולחן!' - שב ופסק, ולתלמיד האומלל לא נותרה ברירה. השיג מגש, הניח עליו כוסות, הניח בהן שקיקי תה, הוסיף כפיות סוכר, ביד רועדת הצליח למלא מים רותחים כוס אחר כוס, בחש בכפית בזהירות, ורק כמה טיפות הותזו מסביב... ועתה - המגש מוכן... 'נו, קדימה, הגש לשולחן!' - שב המלמד וביקש, והתלמיד, רגע לפני שניגש אל המגש, בלש בעיניו היכן ממוקמים היעה, המגב והמטאטא, בבחינת 'הקדמת רפואה למכה'.

'אינך יודע שאני 'לא יוצלח'?

כשידע היכן הם מונחים הוקל לו, וצעד אחר צעד החל צועד בזהירות כשהמגש בידיו, עמוס בכוסות תה מהבילות, ומתחיל לחלק את הכוסות בין אנשי הצוות...

ואז, כצפוי ממש, משהו הסיח את תשומת לבו, הוא איבד לרגע את שווי משקלו, ושתי כוסות מהבילות צנחו להן על רגלו של אחד המלמדים, שנבהל מהכוויה הלא נעימה...

למרות שהילד נערך מראש לאפשרות הצפויה הזו - כשהיא קרתה לא מצא עוז לעמוד בה, ופשוט נמלט על נפשו... רועד בכל גופו, מצא לעצמו מפלט בפנית החצר, מעביר את הרגעים האחרונים במחשבתו ותוהה למה הסכים, למה היה מוכן לנסות שוב, למה העניק לעצמו כמו ידיו את הכישלון הצורב. עודו מהרהר, חש יד רכה נוגעת בכתפו, היה זה המלמד... הוא הביט בו בחיוך של הבנה ואיכפתיות, והתלמיד האומלל לא הצליח לנצור את לשונו ופלט: 'אמרתי לך!'

והמלמד, שכמו המתין למילים אלה, השיב לו בחיוך אצילי: 'זה לא כל כך נורא... עליך לזכור כי שמונה כוסות

בעיר ירושלים פלטרין של מלך, בין תלמידי החכמים הרבים המתגוררים בעיר, שמור מקום של כבוד ליהודי אחד, תלמיד חכם ומרביץ תורה לרבים, שחזותו החיצונית לא מעידה דבר וחצי דבר על תהפוכות חייו. הוא נחשב לתלמיד חכם בעל שיעור קומה, שיש רק פרט אחד שעלול להסגיר מה עבר עליו...

הפרט הזה הוא רצועת עור הענודה על פרק ידו, נטולת שעון. רצועה בלבד. קשה להבחין בכך, כי הרואה את פרק ידו סבור כי השעון מצוי בגב היד, ואילו הרואה את גב ידו סבור כי השעון מצוי בפרק ידו... כך או כך, מתהלך היהודי כשרצועה נטולת שעון ענודה לידו, ומתי מעט מבחינים בעניין, רובם תמהים אולם מתעלמים...

ביום מן הימים, פגש בו הרה"ג רבי ישראל אהרנסון שליט"א שסיפר את הסיפור, ומיד הבחין ברצועת העור המוזרה לכאורה, רצועה נטולת שעון. הוא שאל בעדינות לפרט הדבר, והתשובה שקיבל הפתיעה:

מסתבר, שאותו יהודי נכבד ותלמיד חכם מופלג, נחשב בצעירותו כ'לא יוצלח' המוצלח ביותר, בעל שלוש ידיים שמאליות, ומוח מותאם לידיים שכאלה... היכן שנגע - דברים נפלו ונשברו, בכל מה שניסה להבין - התבלבל ונבוך, וכשניסה להתבטא - איבד את קצב הדיבור הסביר. בקיצור, שלימזל מובחר.

בת"ת בו למד, נהוג היה שהמלמד מבקש מעת לעת מאחד התלמידים, להכין עבורו כוס תה. גם תלמיד זה זכה בכיבוד זה, אבל לא יותר מפעמיים - בהן הצליח להוביל את הכוס עד שולחנו של המלמד, ואז היא נפלה ונשברה, התה נשפך, החברים לעגו, המלמד ניקה, והשאר היסטוריה... כך חלפו להן השנים, כאשר כל מלמד נותן לו סיכוי ומתאכזב, ההורים פכרו ידיים בייאוש, ואף התלמיד עצמו - כבר הרים ידיים, איבד תקווה.

ביום מן הימים, הופיע בת"ת מלמד חדש. מלא מרץ ורצון להוכיח את עצמו, החליט לטפל ב'בעיה' של הכיתה, בתלמיד הלז שנחשב למופת של כישלון. על אתר, החליט המלמד החדש לבקש מהתלמיד להכין לא פחות מעשר כוסות תה, להניחן על מגש, ולהגישן בשעת ההפסקה לכל המלמדים היושבים סביב שולחן חדר המלמדים... 'אינך יודע שאני 'לא יוצלח'?' - היתה תגובתו הראשונית

שביבי אור

מידות

"כך הגיעו כל המחוננים, והיה מעמד מרומם... ב"ה כמעט כל המוזמנים כבדו אותנו בשמחתנו..."
 ממשיך האדמו"ר ושואל: "האם האוכל היה משובח?"
 "או-הו! מעל הציפיות..."
 "והגישו את האוכל בזמן? הוא היה חם כשהגישו אותו?"
 "כן, הכל תקתק כמו שעון!"
 "ומה עם קינוח?" התעניין הרב.
 רב חצקל מרגיש פתוח ומתחיל לשוחח... שמונה עשרה דקות שיחה!
 לאחר שהרב סיים את השיחה, שואל אותו השמש: "סליחה על החוצפה, אבל ילמדנו רבנו מאי האי?!"
 אמר לו הרב: "רב חצקל התאלמן לפני שנתיים. היום הוא גמר לחתן את עשרת ילדיו. מה עושה זוג שחוזרים מהחתונה האחרונה? יושבים על כוס קפה עם עיניים דומעות ומחליפים חוויות על המחוננים, על המנות ועל כל חתונות ילדיהם..."
 אבל רב חצקל חוזר לארבע קירות לבד! הוא יוכל להרדם!
 אני לא אתן לו! אני אחלוק איתו את החוויות בארבע בבורק!" (אפיריון)

ספירת העומר היא הכנה למתן תורה. העבודה של ספירת העומר היא פרקי אבות, אבעים ושמונה קניינים של תורה... עבודת המידות.
 תורה בלי מידות טובות לא שווה כלום!
 תלמיד חכם בלי דרך ארץ, נבלה טובה הימנו!
 הרבי מויז'ניץ סידר חופה וקידושין, ולפני שפנה ללכת נגש אל המחונן ואמר לו: "רב חצקל, כשאתה מגיע הביתה מהחתונה, תרים לי טלפון..."
 אמר לו החסיד: "רב'ה, יש מצוה-טאנץ. החתונה תגמר רק באזור שלוש בלילה, ועד שאני אגיע לירושלים יהיה כבר ארבע!"
 "כן, כן, אני יודע, כשאתה מגיע הביתה תתקשר אלי..."
 בארבע לפנות בוקר מתקשר רב חצקל לרב'ה. השמש מרים את הטלפון, והרב'ה אומר "מודה אני..." ונטל ידיים.
 שואל האדמו"ר את רב חצקל: "היית מרוצה מהחתונה?"
 "ודאי, היה נהדר!"
 ממשיך הרב ושואל: "ספר לי, אילו מכובדים הגיעו? הרב פלוני הגיע? והגביר הוא הגיע גם הוא?"
 רב חצקל התחיל להפתח...

נצור לשונך

מוסר שומר פיו ולשונו, שומר מצרות נפשו

אחד מנכבדי העיר וורשא - סוחר ידוע ותלמיד חכם - בא אל ה"חפץ חיים" והזמין אצלו את כל ספריו, מלבד הספר "חפץ חיים". רבי ישראל מאיר תמה על הדבר ושאלו לסיבת הדבר. הסוחר השיב לו: היות שיש לו קשר ומגע עם הרבה אנשים לרגלי עיסקי מסחרו, אי אפשר לו בשום אופן להיזהר מלשון הרע ודיבורים אסורים, ולא תהיה לו איפוא כל תועלת מספר זה. כשמוע רבי ישראל מאיר את דבריו, גילה לו, ששאל שאלה זו את רבי ישראל סלנטר, ורבי ישראל אמר לו, שכדאי להוציא - ספרו זה לעולם, כי אף אם לא יצליח אלא להוציא אנחה מלבו של יהודי בגלל לשון הרע, הרי בזה לבד, יש ערך רב והישג חשוב מאוד.
 וזוהי אמרתו של רבי ישראל סלנטר: כדאי לאדם ללמוד מוסר כל ימי חייו, אף אם לא יועיל לו רק לחסום פיו מדיבור אחד של לשון הרע. (המאורות הגדולים)

הלכה אישה גלמודה שמכשילה את מבקריה בשמיעת לשון הרע

שאלה: אני מבקרת בקביעות נשים מבוגרות בודדות בשכונה שלי. אחת מהן, אלמנה חולנית, שמחה מאוד בכל פעם שאני מגיעה, אבל מכשילה אותי בקביעות בשמיעת לשון הרע על הכלה שלה, שאותה היא 'לא סובלת'...
 ניסיתי להעיר לה, להסביר לה, אבל זה לא עוזר. רציתי לשאול, האם מותר לי להמשיך לבקר אישה זו, כשאני מקיימת בכך "ביקור חולים" וגם מרנינה לב אלמנה, או עלי להפסיק לבקרה בגלל איסור שמיעת לשון הרע.

תשובה: המצווה של ביקור חולים היא גדולה מאוד, אדם אוכל פירותיה בעולם הזה והקרן קיימת לו לעולם הבא, ובפרט כשמדובר באלמנה מבוגרת וחולנית. אין ערוך לגודל חשיבות המצווה שיש לשואלת בביקוריה אלו, והיא צריכה להמשיך בהם, תמידין כסדרן.
 בנוגע ללשוה"ר שהקשישה מספרת על כלתה, משתמע מהשאלה שהיא נוהגת לספר זאת לכל מי שמבקר אותה, ולכן לא שייך לכאן ההיתר של 'להפיג דאגתו'.
 כשהאישה מתחילה בדברי הלשוה"ר, על השואלת להעביר מיד את נושא השיחה, ולא לתת לה בשום אופן להמשיך בדיבורים אסורים. רצוי שלפני הביקור תתפלל תפילה קצרה, שלא תיכשל בשמיעת לשוה"ר ובאיסורים נוספים. (משיב שולם)

העלון מוקדש לעילוי נשמת
 ר' יוסף בן ורדה ז"ל
 נלב"ע כ"ו אייר תשע"ט
 ת.נ.צ.ב.ה

העלון מוקדש לעילוי נשמת
 ר' פינחס בן מזל ז"ל
 נלב"ע א' כסלו תשפ"א
 ת.נ.צ.ב.ה

קוה אל ה'

לשמור על הוראות היצרן

באחת מהרצאותי, מספר הרב שכטר זצ"ל, פנה אלי אחד מהמשתתפים ושאל: "טוב, הנה הבנתי כי אלוקים ברא את העולם, אבל למה הוא מכתיב לי מה לעשות?!" עניתי לו ע"פ המשל הבא.

כאשר אדם מקבל מכונית קרדילאק משוכללת, מצורף אליה ספר עם הוראות יצרן מדויקות. את המים עליו למלא ברדיאטור, את השמן במנוע ואת הדלק במיכל המיועד לו. אך אם ישנה ויכניס שמן ברדיאטור, מים במיכל ודלק במנוע, המכונית תהרס מיד ותצא מכלל שימוש.

אם המקבל יודע שמי שנתן לו את הרכב במתנה אוהב אותו ורוצה שהרכב ישמר, אזי גם אם יעלו בפני טענות שונות ומשונות וינסו לבלבל אותו ולשכנעו להכניס שמן לרדיאטור ודלק למנוע, הוא ישמור על הוראות היצרן בדיוק נמרץ כי הוא בטוח באהבת המעניק.

כשרואים את הבריאה המושלמת ואת ניסיו ונפלאותיו של הבורא, כשמתבוננים בעולם המנוהל בכל רגע ע"י הקב"ה בצורה נפלאה ובאהבה רבה, מבינים שהטוב ביותר הוא לחיות לפי 'הוראות היצרן' ובחרים בדרך התורה.

"אהבת עולם אהבתנו ה' אלוקינו, חמלה גדולה ויתרה חמלת עלינו". אבינו אב הרחמן אוהב אותנו אהבה כה רבה, ולכן הוא מלמדנו את חוקי החיים. אומנם יש דברים שנראים לנו כחוקים ללא טעם, אבל באמת הם חוקי החיים שרק על ידם נהיה מאושרים. רק הוראות התורה הן המלמדות אותנו כיצד לחיות כבני אדם באהבה ובאחזה.

אלו שנטשו את הוראות היצרן יצרו תוהו ובוהו. מצב של אדם לאדם זאב, כולם רוצים לאכול ולטרוף זה את זה. החברה התפוררה והמשפחות התפרקו. לפני כארבע מאות שנה עוד היו משפחות עם מבנה מסודר ומכובד. סבא, אבא, בן ונכד. הילדים כבדו את הוריהם ואת סביהם, וההורים דאגו לצאצאיהם. אך כיום אין משפחות כל וכל אחד דואג רק לעצמו. הילדים מרימים יד בהוריהם, וההורים לא מתעניינים כלל בילדיהם. כל אחד מרגיש זאב בודד.

כיון שלא נשמעו להוראות השימוש של היצרן גם מערכת האמון בעסקים התפוררה. אדם פונה לעורך דין ונותן לו מקדמה של חמשת אלפים שקלים, כדי שילמד את המקרה שלו היטב ויכין לו כתב הגנה מנומק. והנה מגיע מאחורי הקלעים עורך דינו של היריב ועורך הסכם עם עמיתו: "אנחנו נשלם לך עשרת אלפים שקלים, ובמקום ליצג נאמנה את הלקוח שלך, תעמוד לצידנו!"

היכן המצפון? היכן היושר? העולם נגמר!

הקרדילאק התקלקל ואינו יכול לנסוע כיון שלא שמרו על הוראות היצרן. (אריה שאג)

חכמת נשים

למה תריסי המטבח מוגפים?

הרבנית אביבה ברדא תחי' מספרת על אמה הרבנית חנה כ'מסאנה מאזוז ע"ה אשת הרב מצליח מאזוז זיע"א, "שאלה זו שאלתי את אמא פעמים רבות..."

"מטבח הוא מקום של בישול, טיגון אפיה וצליה, וצריך אוורור, ולמרות שהיה חלון במטבח, תמיד הוא היה מוגף! ... היתה זו חידה בעינינו הילדות שנים רבות. כשגדלנו הואילה אמא להסביר לנו את פשר הדבר:

"מחלון המטבח נשקף בית תאטראות של הגויים, לא רציתי שילדי הטהורים והזכים יראו את המקום הטמא הזה, אפילו רק מרחוק, ואפילו רק מבחוץ..."

מדעים!

בכלל, המרחק מהחוף התבטא גם כשהיו נשמעים שירים או צעקות מבתי השכנים הערבים, מיד רצים כולם וסוגרים את כל-החלונות בקפידה, שלא ישמע בבית הטהור והשמור שמץ של טומאה חלילה.

לא היה לילדים שום קשר עם העולם החיצון. גם משפחות יהודיות בתוניס לא עמדו בכללי הקדושה והצניעות של משפחת מאזוז, ועל כן עשתה הרבנית ככל יכלתה להאחיב עליהם את האוירה בבית.

"תמיד שיחקנו ביחד: הצגנו מחזות על סיפורי צדיקים, יצרנו מלאכות יד מחומרים מתכלים, חתכנו מדפים עבים דמויות והמחזנו. בתקופות החגים המחשנו אותם לפני בואם.. אצא אפשרה קצת 'בלגן' למרות תכונת הסדר המופתי שנחנה בו, ובלבד שנשמח בבית פנימה..." מספרות הבנות בגעגועים.

"כשגדלנו יותר הרגילה אותנו אמא לחיות קריאה מהנה, קראנו ספורי עם, אגדות חז"ל ומשלים..."

ומוסיף מרן ראש הישיבה שליט"א: "כשעייפנו ללמוד, היה התחביב שלנו... ללמוד! היינו מתפעלים מתרוציו של המלבי"ם כמו להבדיל עונג של פתרון תשבצים..." (אחרון הגאונים בתוניסיה)

<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' חיים חתאתו בן ביה ז"ל נלב"ע ג' סיון תשס"ח ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת מזל בת סוליקה ז"ל נלב"ע י"ח אלול תשע"ח ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' עמרם בן פרחא ז"ל נלב"ע י"ד שבט תשע"א ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת רחל בת תמו ז"ל נלב"ע ד' טבת תשס"ג ת.נ.צ.ב.ה</p>	<p>העלון מוקדש לעילוי נשמת ר' דוד בן רחל ז"ל נלב"ע ז' אלול תשמ"מ ת.נ.צ.ב.ה</p>
---	---	--	--	--